

додѣ съ мене, госпдство му ся разсърди: отиде по нивята и азъ вече не го видѣхъ презъ деньтъ.

— Азъ го пакъ видѣхъ, каза малката Марійка като ся трудеше да скрие и да спре сълзытъ си. Той припкаше съ дѣцата на Сула къмъ коріѣжъ, и азъ ся усѣтихъ нѣкакси чи той бѣ побѣгналъ изъ кѣщи отъ доста время, защото бѣше гладенъ и ядеше трѣнкосливки и дивы чърници. Азъ му дадохъ хлѣбътъ отъ обѣдътъ си, и той ми каза: Благодаря, мила Марійке: кога то додешъ у насъ, азъ ще ти дамъ галетъ. Момченцето ви, Германе, е много хубаво и обичливо!

— Да, то е хубаво и обичливо, отговори земледѣлецътъ, и не зная какво азъ не быхъ направилъ за него! Ако баба му не бѣ по благоразумна отъ мене, азъ не быхъ можилъ да ся въздържа да го земна съ себе си, като го гледахъ да плаче толкозъ силно щото очицытъ му бѣхъ ся надули отъ сълзы и скърби.

— То като е така, защо не го зехте, Германе? То нѣмаше да ви причини никакво главоболіе; то е толкозъ благоразумно когато челоуѣкъ ходи по волѣта му!

— Видися чи то щѣше да е излишно тамъ гдѣто отивамъ азъ. Такова бѣше поне мнѣніето на дѣдо Мориса.... Азъ, при всичко това, мысляхъ, напротивъ, чи требаше да видя какъ щѣха да го приематъ тамъ, и чи едно толкозъ о-